

Det er vigtigt at være opmærksom på, at kravene til bevisernes styrke er de samme, uanset hvor længe det er, siden forbrydelsen er begået. Det er naturligvis helt afgørende i et retssamfund. Der er derfor risiko for, at effekten af helt at ophæve forældelsesfristen i praksis navnlig vil være, at sager, som tidligere blevet opgivet på grund af forældelse, i stedet blot må opgives på grund af utilstrækkelige beviser.

For så vidt angår de øvrige nordiske lande, kan jeg i øvrigt oplyse, at de har forskellige regler om forældelse, men at ingen af dem fuldstændig har undtaget sager om seksuelt misbrug af børn for forældelse.

Det er klart, at afskyelige forbrydelser, som vi her taler om, sjældent forsvinder fra offerets bevidsthed, selv om der er gået mange år, og selv om strafansvaret måtte være forældet. De nuværende særlige forældelsesregler på dette område er imidlertid udtryk for en samlet afvejning af på den ene side at vise det særlige hensyn til offeret og samfundets interesse i, at disse forbrydelser bliver anmeldt, og på den anden side hensynet til at undgå omfattende efterforskninger af sager, der efter alt at dømme kun yderst sjældent vil kunne gennemføres.

Med de nuværende regler er der således på den ene side taget hensyn til det forhold, at ofre, som har været udsat for seksuelt misbrug, ofte kan føle sig presset til ikke at afsløre misbruget. På den anden side er der opretholdt en yderste grænse for at undgå, at man ikke uforholdsmæssigt tit kommer til at stå i den situation, at anklagemyndigheden og offeret med den frustration, det medfører, må konstatere, at straffesagen ikke kan gennemføres på grund af utilstrækkelige beviser.

Efter regeringens opfattelse er der tale om en passende og nødvendig balance uanset den sympati, man som nævnt måtte have for forslagsstillernes intentioner. På den baggrund kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Som det sikkert er justitsministeren bekendt, er der forskellige fortolkninger af grundlovens § 78. Jeg kan ikke lade være med at vende mig lidt imod den fortolkning, justitsministeren lægger for dagen i forbindelse med, at overgreb jo begås af enkeltpersoner og ikke af foreninger, og som om det skulle være et carte blanche til, at så kan foreninger godt eksistere, selv om de rent

faktisk mere eller mindre direkte opfordrer til overgreb på børn.

Kl. 18.25

Der står jo bl.a. i vores beslutningsforslag en hel række eksempler på, at der er forskellige fortolkninger af grundlovens § 78 i forbindelse med, at man så skal kunne opløse en sådan forening ved lov, hvis den ved sit virke osv., som justitsministeren kender, så jeg kan ikke forstå, at justitsministeren drejer det hen imod, at når det er enkeltpersoner, der begår et overgreb, så kan man ikke opløse foreninger. Det forstår jeg simpelt hen ikke noget af.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil først sige til hr. Per Dalggaard, at mine indledende betragtninger gik på, at når man taler om seksuelle overgreb på børn, så er det ikke foreninger, der begår overgreb. Så er det mennesker af kød og blod, der begår overgreb på børn.

Så vil jeg sige til hr. Per Dalggaard: Der har jo været en del debat i medierne de sidste par dage, og en del af de mennesker, der sidder her i salen, og måske også nogle af dem, der sidder og lytter, kan måske sidde tilbage med det indtryk, at der er utrolig meget, der bare er fuldt ud op til en fri politisk fortolkning.

Jeg vil gerne gøre det helt klart, at det ikke er overladt til en regerings frie politiske skøn, om der skal nedlægges et foreløbigt forbud mod Pædofilgruppen. En justitsminister kan således efter grundloven kun nedlægge et foreløbigt forbud mod en forening, hvis de retlige betingelser herfor er opfyldt.

I den forbindelse kan jeg oplyse, at en justitsminister, som jo er forvaltningschef, er bundet af de almindelige forvaltningsretlige grundsætninger om saglig forvaltning, og det gælder også ved overvejelser om nedlæggelse af et foreløbigt forbud efter § 78. Det betyder bl.a., at der skal foreligge et ordentligt bevismæssigt grundlag, for at justitsministeren kan nedlægge et foreløbigt forbud.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Jeg er sikker på, at justitsministeren kender Gorm Toftegaard Niensens kritik af Rigsadvokatens fortolkning af grundlovens § 78. Der er jo tale om en form for fortolkning, hvad enten det så kommer fra professorer, eller det er noget, som justitsministeren som den øverste anklagemyndighed egentlig også er pligtig til at gøre i